

Evangelí del dijous de la setmana VII de Pasqua: vull que estiguin amb mi

Evangelí i comentari del dijous
de la setmana VII de Pasqua.

“Pare, els que tu m'has donat,
vull que on jo estigui també
estiguin amb mi”. Jesús
manifesta al seu Pare el desig
de portar-nos amb Ell a gaudir
per sempre del Cel. Paga la
pena ser fidels.

Evangelí (*Jn 17, 20-26*)

En aquell temps, Jesús va alçar els
ulls al cel i pregà dient:

—No prego només per ells, sinó també pels qui creuran en mi gràcies a la seva paraula. Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat. Jo els he donat la glòria que tu m'has donat, perquè siguin u com nosaltres som u. Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi. Pare, vull que els qui m'has confiat estiguin amb mi allà on joestic i vegin la meva glòria, la glòria que m'has donat perquè m'estimaves des d'abans de crear el món. Pare bo, el món no t'ha conegut, però jo t'he conegut, i ells han reconegut que tu m'has enviat. Jo els he fet conèixer el teu nom, i els el faré conèixer més encara, perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui.

Comentari

L'evangelí que l'Església ens convida a considerar avui forma part de la pregària sacerdotal de Jesús durant l'Última Cena. En el fragment que hem llegit, Crist torna a demanar per la unitat entre tots els que creuran en ell al llarg de la història.

Un pare de l'Església en comentava que “tots nosaltres, els qui hem rebut la unció del mateix esperit, és a dir, l'Esperit Sant, hem estat fosos entre nosaltres i amb Déu. Per bé que, separadament, siguem nombrosos, i que el Crist faci que l'Esperit del Pare i seu habiti en cadascun de nosaltres i aquest Esperit, únic i indivisible, condueix per ell a la unitat els qui són distints entre ells quan subsisteixen a la seva respectiva singularitat i fa que tots apareguem com una sola cosa en ell”[1].

El primer fruit d'aquesta unitat de l'Església és la fe de tots els batejats en Crist i en la seva missió divina (*Jn* 17, 21.23).

El Senyor conclou la pregària demanant perquè tots l'acompanyem al cel i hi puguem gaudir per sempre de la seva glòria. Per això, aquesta vegada no empra el verb “pregar” sinó “estimar”, de manera que palesa que aquesta petició és la més important i que coincideix amb la voluntat del seu Pare: que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat (cfr. 1 *Tm* 2, 4).

A propòsit d'aquesta oració de Jesús demanant al Pare la unitat dels seus en l'amor, sant Josepmaria comentava: "Que bé que van posar en pràctica els primers cristians aquesta caritat ardent, que sobresortia amb excés més enllà dels cims de la simple solidaritat humana

o de la benignitat de caràcter.
S'estimaven entre si, dolçament i
fortament, des del Cor de Crist"[2].
Tant de bo sapiguem continuar
posant en pràctica el mateix grau
d'amor amb les persones que ens
envolten.

[1] Sant Ciril d'Alexandria,
Commentarium in Ioannem 11,11.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n.
225.

Pablo Erdozáin // Unsplash -
Simon Fitall

dijous-de-la-setmana-vii-de-pasqua-vull-
que-estiguin-amb-mi/ (15/08/2025)